

Arrest

nr. 348 473 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ELMOUDEN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 november 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. ELMOUDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse afkomstig uit Khan Younis. Nadat uw echtgenoot Ah.Z. reeds in 2013 Gaza had verlaten en naar Zweden was vertrokken, verliet u op uw beurt, samen met jullie zoon N., Gaza op 11 oktober 2021. Bedoeling was om uw echtgenoot hetzij in Zweden hetzij in België te ontmoeten. U reisde samen met uw schoonzus An.Z. (O.V. [...]) naar Griekenland, waar u om internationale bescherming verzocht. Op 8 december 2021 kreeg u er de vluchtelingenstatus. Hierna moest u het opvangcentrum van Kos waar u tot dan verbleven had verlaten. U en uw schoonzus betrokken daarop een huurhuis in Kos, waar jullie een tweetal maanden verbleven.

Daarna verhuisden jullie naar een huurhuis in Chios. Van daaruit regelde u, net als uw schoonzus die voor u naar België was afgereisd, uw reis naar België, waar u op 27 februari 2023 voor het eerst om internationale

bescherming verzocht. Hierin nam de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing. Op 23 november 2023 verzocht u opnieuw, ditmaal samen met uw echtgenoot die uit Zweden was overgekomen, om internationale bescherming. U verklaarde door de oorlog in Gaza niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren. Naar Griekenland wil u niet terug omdat uw familiale netwerk in België is. In België beviel u van een tweede zoon. U legde de volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw huwelijksakte, het Palestijnse paspoort van uw oudste zoon en de geboorteakte van uw in België geboren zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn [zie Grieks dossier] en uit uw verklaringen blijkt dat u en uw oudste zoon N. reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (DVZ-verklaring, vraag 23; CGVS, p. 6-7).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is

“wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun

individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat uit uw verklaringen geenszins een oprechte wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op en een toekomst uit te bouwen, kan worden afgeleid, integendeel. U verklaarde immers dat Griekenland nooit uw eindbestemming was en dat België van bij uw vertrek uit Gaza al uw bestemming was. U heeft dan ook geen ernstige pogingen ondernomen om het Grieks machtig te worden (CGVS, p. 11; p. 13).

Uit uw verklaringen blijkt daarnaast dat de voornaamste reden waarom u en uw oudste zoon niet naar Griekenland kunnen terugkeren, het verblijf van vele familieleden, zoals onder meer uw echtgenoot, in België is (CGVS, p. 13). Dit asielmotief is van louter persoonlijke en intrafamiliale aard en ressorteert op zich helemaal niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Inzake het verzoek van uw echtgenoot werd overigens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Aansluitend blijkt u een zelfredzame vrouw te zijn die in Europa over een degelijk ondersteunend netwerk beschikt. Zo slaagde u erin om in Gaza de nodige administratieve stappen te zetten om voor u en uw zoon een Turks visum en de nodige documenten te regelen waarmee u Gaza met uw (oudste) zoon zou kunnen verlaten. U slaagde er daarna in om uw dure reis via Egypte en Turkije naar Griekenland te betalen en te ondernemen (verklaring DVZ, vragen 25, 27, 32 en 33; CGVS, p. 3; p. 5; p. 12). Ook in Griekenland slaagde u erin de administratieve stappen te zetten om uw identiteitsdocumenten te regelen (CGVS, p. 6; p. 11). Daarnaast beschikte u (met de hulp van derden) over financiële mogelijkheden. Dit blijkt onder meer uit uw mogelijkheden om zowel binnen als buiten Griekenland te reizen. Zo reisde u van Kos naar Chios en vanuit Chios reisde u naar België (CGVS, p. 10-11). U beschikt over een ondersteunend netwerk. U had in Griekenland veel verwanten die u hielpen (CGVS, p. 8). U werd tijdens uw verblijf in Griekenland (financieel) ondersteund door uw entourage in Europa, onder meer voor het betalen van uw reizen en van uw huisvesting (CGVS, p. 3; p. 8; p. 11). Ook in België voelt u zich ondersteund door uw familie, die jullie financieel helpt: uw broer uit Duitsland stuurt u maandelijks 200 euro op en ook uw schoonbroers en uw neven geven geld. In totaal ontvangt u maandelijks ongeveer 1000 euro (CGVS, p. 9). Gelet op het voorgaande blijkt bijgevolg uit niets dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen, er niet opnieuw een netwerk zou kunnen uitbouwen en niet opnieuw beroep zou kunnen doen op uw familiaal netwerk in Europa, die u heden aanzienlijke financiële steun geeft, om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving, waartoe u, zoals hierboven gebleken is, vooralsnog geen oprechte inspanningen heeft geleverd, het hoofd te bieden.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u, die naar eigen zeggen graag in België zou werken (CGVS, p. 11), geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de Griekse arbeidsmarkt. U verklaarde weliswaar dat u niet kon werken omdat uw zoon nog klein was (CGVS, p. 9). Deze uitleg volstaat echter niet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens uw verblijf in Griekenland één poging heeft ondernomen om werk te vinden en dat die poging onmiddellijk met succes bekrond werd. U slaagde er toen in om opvang voor uw zoon te voorzien. U erkende bovendien dat u na één dag al uit eigen beweging met dit werk gestopt was en dat u dit werk misschien wel verder had kunnen doen [indien u dit gewild had] (CGVS, p. 9-10). Bijgevolg blijkt uit niets dat uw zoon werkelijk een hinderpaal was om te kunnen werken, zeker omdat u zich verder zelfs nooit geïnformeerd heeft om een oplossing te vinden voor uw zoon die blijkbaar niet alleen kon blijven. U stuurde hem zelfs niet eens naar school nadat u uit het opvangcentrum was vertrokken, ofschoon hij ten tijde van uw verblijf in het opvangcentrum wel degelijk naar school ging (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u vermoedde over een AFM te beschikken (CGVS, p. 10). Uit objectieve informatie blijkt in dit verband dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. **Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; **Greece Refugee Info**, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Gelet op het geheel van bovenstaande motieven blijkt uit niets dat u, die over de

nodige documenten beschikte om legaal te werken, bij terugkeer niet opnieuw toegang zal hebben tot de Griekse arbeidsmarkt om aldus in uw financiële noden en huisvesting te voorzien.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u in Griekenland toegang had tot huisvesting. Nadat u het opvangcentrum had verlaten, kon u een kamer huren, eerst in Kos en daarna in Chios (CGVS, p. 8; p. 10). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer geen toegang zal hebben tot huisvesting. U verklaarde weliswaar dat uw appartement op Chios vol bedwantsen was (CGVS, p. 13). Gelet op uw verklaring dat uw logement in Kos proper was (CGVS, p. 13), blijkt evenwel uit niets dat u door te verhuizen geen toegang zou kunnen hebben tot waardige huisvesting. Hierop gewezen, zei u enkel dat uw bestemming België was, niets meer.

Volledigheidshalve kan aan het voorgaande nog worden toegevoegd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse organisaties vluchtelingen in Griekenland bijstaan bij het zoeken naar werk en huisvesting.

Betreffende de door u geponeerde vrees voor dronken mannen in Griekenland, blijkt uit uw verklaringen dat u geen problemen met dergelijke mannen heeft gehad (CGVS, p. 14), waardoor uw vrees een fundamenteel hypothetische karakter heeft. Bovendien blijkt uit niets dat, indien u bij terugkeer naar Griekenland alsnog een probleem met dronkaards zou hebben, u naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Griekenland beschikbare beschermingsmogelijkheden. U vroeg zich weliswaar af wat de autoriteiten zouden kunnen doen indien u problemen zou hebben (CGVS, p. 14). Hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden impliceert echter tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u de nodige stappen zet.

Betreffende uw verklaring dat u uw documenten verscheurd heeft (CGVS, p. 8) en betreffende de vaststelling dat uw verblijfsvergunning niet langer geldig is, wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat **artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°** van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts **één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond** oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. **In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).**

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. **Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten** [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat **verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EUlidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.**

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat **het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM** (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat **óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn** om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers **slechts in zeer uitzonderlijke gevallen** toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: **“Country Report: Greece. Update 2023”**, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2024 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf), het Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; **Communication on the status of migration management in mainland Greece** gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-managementmainland-greece_en; **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf en **“Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights”**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU) bepaalt dat de lidstaten **zo spoedig mogelijk** nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat **begunstigen van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen** om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat **begunstigen van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders**. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat **voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigen tot voorzieningen** in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de **rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen**, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij **niet** aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, **systematisch** zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van

hun ADET. Uit deze informatie blijkt **evenmin** dat het voor een dergelijke persoon **onmogelijk** zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat **enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing** in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze **bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid** enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “**dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen**” waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met **onzekere en precaire situaties** terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot medische noodhulp ontzegt zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, **Living In Greece – Access To Healthcare**, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; **Country Report: Greece. Update 2023**, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het **risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene** om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precaire situatie schetsen waardoor **voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden** bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal

mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn **bijzondere kwetsbaarheid**, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52).

Bijgevolg zijn uw individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat hierboven reeds gebleken is dat u een zelfredzame vrouw bent en dat uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen, er niet opnieuw een netwerk zou kunnen uitbouwen en niet opnieuw beroep zou kunnen doen op uw familiaal netwerk in Europa, die u heden aanzienlijke financiële steun geeft, om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonst dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

*Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat **verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt** om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat **bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen** zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen **eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat**, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie “buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om.”*

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport “the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter’s decision is notified to the applicant also via email” (vrije vertaling: “de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld”) (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, op. cit., p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo’s als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14, Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen (CGVS, p. 11) noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u in Griekenland beschikte over de nodige documenten, dat u toegang had tot de arbeidsmarkt (cf. supra), tot huisvesting (cf. supra) en tot gezondheidszorg – uit uw verklaringen blijkt dat toen uw zoon aangereden werd door een auto, hij in het ziekenhuis werd opgenomen, hij er onderzocht werd en er medicatie kreeg voorgeschreven (CGVS, p. 7) – en dat u dus als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland duidelijk niet geconfronteerd werd met een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het **resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze**.

Zij eraan herinnerd dat het Europees Hof van Justitie, zoals hoger aangegeven in de relevante rechtspraak, duidelijk oordeelde dat “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, **buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om**, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Uit deze Europese jurisprudentie blijkt zodoende duidelijk dat enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie die **niet** het gevolg zijn van de eigen wil en persoonlijke keuzes van de verzoeker zich kunnen verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Zulk een standpunt werd overigens ook reeds meermaals bevestigd door uw Raad (in deze zin, zie bijvoorbeeld: RvV 8 april 2022, nr. 271 058, RvV 11 februari 2022, nr. 268 167, RvV 12 mei 2021, nr. 254 471, RvV 25 maart 2021, nr. 251 679). Uit de Europese rechtspraak blijkt dat alleen situaties van extreme materiële behoefte **die het gevolg zijn van de onverschilligheid van de autoriteiten** van de andere lidstaat, zich kunnen verzetten tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Aangezien het gebrek aan een (geldige) Griekse verblijfsvergunning en de stappen die u hieromtrent desgevallend dient te ondernemen in casu het logische gevolg is van uw persoonlijke beslissing om Griekenland te verlaten zonder dat u evenwel op overtuigende, individuele wijze aantoont dat u ten overstaan van Griekenland een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest kan doen gelden, kunnen de eventuele moeilijkheden waarmee u in geval van terugkeer naar Griekenland kan worden geconfronteerd, niet worden beschouwd als **het gevolg van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten**, maar als **het resultaat van uw eigen wil en uw persoonlijke keuzes**, en kunnen zij zich derhalve niet verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het HvJ-EU. Een andere uitlegging zou duidelijk in strijd zijn met de beginselen van de rechtspraak van het HvJ-EU inzake verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door personen die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

De documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd tonen uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit van uw kinderen aan. Hieraan wordt in deze beslissing niet getwijfeld.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en uw tweede zoon A. op uw bijlage 26 genoteerd staat, bent u de enige ontvanger van deze beslissing. Ik stel namelijk vast dat het Commissariaat-generaal geen aanwijzingen heeft dat hij over dezelfde beschermingsstatus als u en uw oudste zoon N. zou beschikken in Griekenland. Bijgevolg wordt het dossier van uw jongste zoon afzonderlijk van uw dossier ten gronde onderzocht ten opzichte van zijn land van herkomst of, in geval uw kind staatloos is, ten opzichte van zijn land van gewoonlijk verblijf. Uw kind bevindt zich aldus in een andere juridische situatie dan u. In hoofde van uw kind zal dan ook een afzonderlijke beslissing worden genomen door de Commissaris-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming geniet in Griekenland en dat u dus noch direct noch indirect naar Gaza mag worden teruggeleid.”

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van volgende rechtsbepalingen en -beginselen:

- Artikel 8 van het EVRM;
- Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind;
- Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 57/6 § 3, 3° en § 3, 3e alinea van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003;
- De materiële motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- Het rechtszekerheidsbeginsel.

Wat betreft de toepassing *in casu* stelt het verzoekschrift het volgende:

“A. IN HOOFDE VAN N.

[...]

In casu blijkt dat verzoekster, krachtens artikel 57/1 §1 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van N. een asielaanvraag heeft ingediend op 23.11.2023 en dat het dossier aan het CGVS op 15.12.2023 werd overgemaakt. Krachtens artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet had het CGVS binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het dossier de bestreden beslissing moeten nemen, quod non. Het CGVS heeft de bestreden beslissing slechts genomen op 28.10.2025, dus 22 maanden na ontvangst van het dossier.

Echter, deze zaak is niet uitzonderlijk complex, gezien verzoekster reeds een beschermingsstatus in Griekenland had op het moment van de overdracht van het dossier, noch waren er dermate ingewikkelde feiten voorhanden, die het talmen van het CGVS kunnen rechtvaardigen. Daarenboven kan nergens uit het dossier, noch uit de bestreden beslissing, blijken dat verzoekster of de minderjarige N. aan de oorzaak lagen van deze vertraging. Het staat daarom vast dat het CGVS onnodig getalmd heeft met de behandeling van dit dossier.

Door dit talmen is N. in een slechtere positie terechtgekomen. Er wordt niet betwist in de bestreden beslissing dat de ADET van verzoekster en de zijne in december 2024 zijn komen te verstrijken. Echter, het CGVS motiveert hier enkel over dat er een mogelijkheid zou bestaan om deze ADET van op afstand te verlengen en dat de ADET zou kunnen opgehaald worden bij aankomst in Griekenland. Tevens motiveert het CGVS dat tijdens de verlengingsaanvraag van de ADET de sociale rechten van de begunstigde gerespecteerd worden. Sterker, nergens uit de bestreden beslissing kan blijken dat het hoger belang van N. mee in aanmerking werd genomen, noch dat zijn terugkeer in het licht van actuele landeninformatie werd beoordeeld. Hoewel N. formeel werd vermeld wordt in de bestreden beslissing, is er geen inhoudelijke evaluatie voorhanden aangaande zijn terugkeer naar Griekenland. Het CGVS gaat in deze enkel over tot het louter vermelden van N. en het feit dat hij samen met verzoekerster terug naar Griekenland zal moeten gaan. De beoordeling blijft volledig gefocust op zijn moeder (verzoekster) en past deze automatisch toe op N., zonder zijn hoger belang aangaande in overweging te nemen, noch zijn situatie in Griekenland te toetsen aan actuele landeninformatie.

[theoretische uiteenzetting inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming, met verwijzingen naar en analyse van (landen)informatie]

In casu staat vast dat N. en zijn moeder (verzoekster) sinds december 2024 geen geldige ADET meer hebben. Daardoor werd zijn AMKA en AFM gedesactiveerd. Echter, zonder ADET kan hij geen AMKA bekomen en heeft hij geen toegang tot basisrechten. Ook al zou de verlenging van de ADET worden aangevraagd, uit bovenstaande informatie blijkt dat dit proces structureel traag is en dat de ontvangsbewijzen niet altijd als bewijs van wettig verblijf worden aanvaard, zeker wanneer de ADET reeds vervallen was. Ook in de wachttijd heeft geen N., volgens de rapporten, geen socio-economische rechten. Dit betekent dat zijn rechten niet blijven “behouden”, zoals het CGVS verkeerdelijk stelt. Tevens, zo stellen de

rapporten, is het in de praktijk niet mogelijk om de verlenging van op afstand te regelen zodat de ADET (met de actieve AMKA) voor de aankomst in Griekenland geregeld kan zijn.

Zoals de rapporten stellen, wordt de AMKA automatisch gedesactiveerd bij indien de ADET komt te vervallen. Omdat N. geen actieve AMKA heeft, kan hij geen beroep doen op de gezondheidszorg, noch de sociale bijstand, noch heeft hij toegang tot de daklozenopvang (welke eveneens een actieve AMKA vereist).

Omdat N. in december 2024 in Griekenland erkend werd en zijn moeder hem niet binnen de 12 maanden voor het HELIOS-programma ingeschreven heeft, kan N. geen beroep meer doen op dit huisvestigingsprogramma (dat overigens eind 2024 werd gestopt!). Hieruit blijkt dat er een hoog risico voor dakloosheid in hoofde van N. dient te worden weerhouden.

Zodat verzoekster tewerkgesteld kan worden en kan voorzien in een inkomen om N. te onderhouden, heeft zij eveneens een geldige ADET en actieve AMKA nodig, alsook een bewijs van een tewerkstelling én een adresregistratie. Verzoekster voldoet aan geen van deze voorwaarden. Zij heeft geen netwerk meer in Griekenland (NPO p.8-9), wat met zich meebrengt dat zij N. bij niemand kan achterlaten om te zoeken naar werk. Daardoor wordt zij verhinderd om een inkomen te verwerven om te kunnen voorzien in het onderhoud van N., wat zijn risico op armoede en dakloosheid vergroot.

Omdat verzoekster geen geldige ADET meer heeft (en geen actieve AMKA), kan zij in hoofde van N. geen sociale bijstand aanvragen, gezien daar eveneens een adresbewijs en een verblijfsverleden voor noodzakelijk zijn.

Voor N. zou enkel de kinderbijslag aangevraagd kunnen worden, maar ook daar is een wettelijk verblijf van 5 jaar voor vereist. Ook kan het GMI niet aangevraagd worden, omdat verzoekster daarvoor een ingediende belastingaangifte voor moet hebben ingediend en moet zij een wettelijk verblijf van minimaal 1 jaar voor de aanvraag kunnen aantonen, voorwaarden waaraan niet aan voldaan kan worden.

Omdat N. geen geldige ADET, noch een geldig adresbewijs in Griekenland heeft, kan hij zich niet voor een school inschrijven. Het behoeft geen verder betoog dat onderwijs cruciaal is voor een kind.

Uit bovenstaande kan genoegzaam blijken dat het CGVS geenszins de individuele situatie van N. zorgvuldig heeft onderzocht in het licht van de beschikbare landeninformatie. De samenwerkingsplicht die in hoofde van het CGVS geldt en de vereiste dat het hoger belang van het kind de leidraad moet vormen voor elke beslissing, dient daarom als geschonden te worden geacht. Dit geldt des te meer gezien het CGVS onnodig lang het dossier niet behandeld heeft, waardoor de ADET van N. in december 2024 is komen te vervallen en dat door deze vertraging zijn situatie in Griekenland ernstig verslechterd werd.

Bijgevolg staat in hoofde van N. vast dat hij in Griekenland, als minderjarige die aangewezen is op overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voor zien in zijn meest elementaire behoeften en dat dit negatieve gevolgen heeft voor zijn fysieke en mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

B. IN HOOFDE VAN A.:

Het CGVS stelt dat N. en verzoekster in Griekenland een beschermingsstatus hebben, maar stelt dat A. (in België geboren) geen bewijs heeft van diezelfde status. Daarom, stelt het CGVS, moet A.s dossier ten gronde worden onderzocht worden ten opzichte van zijn herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf.

Deze motivering creëert een inconsistentie: verzoekster en N. worden geacht terug te moeten keren naar Griekenland, terwijl A. volgens dezelfde redenering niet naar Griekenland kan worden gestuurd. Dit leidt tot een gezinsbreuk, waarmee het CGVS de instandhouding van het gezin, zoals gewaardborgd door artikel 23 van het herschikte Kwalificatierichtlijn en artikel 8 EVRM, naast zich neergelegd heeft.

[verwijzingen naar rechtspraak van het EHRM en de Raad]

Door enkel over verzoekster en N. te motiveren als personen die terug naar Griekenland moeten keren, zonder het belang van A. mee in rekening te brengen, wordt het beginsel dat beslissingen ten aanzien van de ouders noodzakelijk gevolgen voor de kinderen hebben door het CGVS miskend. Indien verzoekster en N. zouden moeten terugkeren naar Griekenland, heeft dit onvermijdelijk tot gevolg dat er een scheiding tussen moeder en zoon mee gepaard gaat. Indien A. toch mee naar Griekenland gerepatriëerd zou worden, moet er rekening mee gehouden worden dat hij daar geen beschermingsstatus, noch verblijfsdocumenten heeft. Het is daarom strijdig met zijn welzijn en ontwikkeling, gezien A. bij aankomst in Griekenland geen toegang zal

hebben tot onderwijs, gezondheidszorg of huisvesting (zie landeninformatie op pg 8-24 van dit verzoekschrift.”

In een tweede middel laat verzoekster gelden dat verweerder volgende rechtsbepalingen en -beginselen geschonden heeft:

- Artikel 3 EVRM;
- Artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 57/6 § 3, 3° en § 3, 3e alinea van de Vreemdelingenwet;
- De materiële motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- Het rechtszekerheidsbeginsel.

Wat betreft de toepassing *in casu* geeft verzoekster vooreerst een uitgebreide theoretische toelichting inzake artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Vervolgens geeft zij een theoretische uiteenzetting inzake de redelijke termijn (A.), met verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer. Met betrekking tot haar concrete situatie houdt zij het volgende betoog:

“In casu blijkt dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend op 23.11.2023 en dat het dossier aan het CGVS op 15.12.2023 werd overgemaakt. Krachtens artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet had het CGVS binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het dossier de bestreden beslissing moeten nemen, quod non. Het CGVS heeft de bestreden beslissing slechts genomen op 28.10.2025, dus 22 maanden na ontvangst van het dossier. Echter, deze zaak is niet uitzonderlijk complex, gezien verzoekster reeds een beschermingsstatus in Griekenland had op het moment van de overdracht van het dossier, noch waren er dermate ingewikkelde feiten voorhanden, die het talmen van het CGVS kunnen rechtvaardigen. Daarenboven kan nergens uit het dossier, noch uit de bestreden beslissing blijken dat verzoekster aan de oorzaak lag van deze vertraging. Het staat daarom vast dat het CGVS onnodig getalmd heeft met de behandeling van dit dossier.

Door het uitblijven van de behandeling van het CGVS, zonder dat er enige complexiteit werd aangetoond, is in december 2024 de Griekse verblijfstitel van verzoekster komen te vervallen, wat tevens niet door het CGVS wordt betwist. Omdat haar Griekse verblijfstitel is komen te vervallen, is de positie van verzoekster als begunstigde van een beschermingsstatuut ernstig aangetast.

[...]

Er dient in hoofde van verzoekster te worden weerhouden dat haar ADET verliep in december 2024, alsook dat zij geen netwerk, opvang of familie in Griekenland heeft (NPO p. 8, 9, 10). Zij verliet Griekenland ruim voor het vervallen van haar ADET, waardoor de verlenging dus niet tijdig kon worden aangevraagd.

Verkeerdelijk motiveert het CGVS dat zij op afstand haar ADET kan verlengen en het verval van de ADET geen afbreuk doet aan haar beschermingsstatuut in Griekenland. Het CGVS gaat uit van een theoretische bescherming, doch heeft nagelaten te evalueren of er nog een effectieve bescherming in de praktijk geldt voor verzoekster, gelet op de geciteerde landenrapporten.

Uit de geciteerde landeninformatie (zie pg 8-24) blijkt immers dat de verlenging van de ADET niet op afstand kan gebeuren, noch dat de sociale rechten in hoofde van verzoekster gewaarborgd blijven gedurende de verlengingsaanvraag. Gelet op de landenrapporten, heeft verzoekster geen geldig identificatiedocument en geen toegang tot de sociale bijstand, gezondheidszorg, werk of huisvesting. Indien zij bij aankomst in Griekenland alsnog de aanvraag tot verlenging zou indienen, dan krijgt zij slechts een tijdelijk attest, dat niet door alle overheden erkend wordt. Dit betekent in de praktijk dat verzoekster na terugkeer maanden in onwettig verblijf, zonder bijstand of enige vorm van inkomsten, moet leven.

Omdat haar ADET is vervallen en omdat haar werkelijk verblijf in Griekenland werd onderbroken, sinds december 2023 en tot op heden, heeft zij geen actieve AMKA meer. Om deze te activeren moet zij het bewijs van een geldige ADET, een arbeidsovereenkomst en het bewijs van huisvesting kunnen voorleggen. Verzoekster kan aan geen van deze voorwaarden voldoen, waardoor zij volledig wordt uitgesloten van de gezondheidszorg.

Gelet op haar inactieve AMKA, kan zij zich niet registreren voor een arbeidsovereenkomst, noch kan zij een bewijs van adresregistratie voorleggen. Dit betekent dat verzoekster niet op legale manier kan worden tewerkgesteld en dus niet kan voorzien in de kosten van de minderjarige N.. Zij loopt een reëel risico dat zij haar toevlucht moet zoeken tot informele arbeid en uitbuiting, zonder sociaal rechtelijke bescherming.

Het argument van het CGVS dat verzoekster moeiteloos een werkbetrekking kon bemachtigen en dat zijzelf uit eigen overwegingen is gestopt, gaat voorbij aan de realiteit en de verklaringen van verzoekster. Zo verklaarde zij dat zij slechts voor één dag werd tewerkgesteld, als vervangster (NPO p.9), maar dat zij niet eens wist of het ging om een legale tewerkstelling (NPO p.10). Omdat zij voor de overige dagen geen opvang voor haar zoon kon vinden (NPO p.10), kon zij logischerwijze niet verder werken. De conclusie van het CGVS dat zij had kunnen blijven werken is daarom speculatief en in strijd met de feitelijke realiteit van verzoekster, zoals gestaafd door de landenrapporten.

In hoofde van verzoeker geldt er eveneens een socio-economische uitsluiting, gelet op de afwezigheid van een geldige ADET en actieve AMKA. Voor de sociale bijstand is er immers een actieve AMKA nodig en worden de uitkeringen gekoppeld aan een effectief en onderbroken verblijf. Daarom komt zij niet in aanmerking voor de huisvestingstoelage, de kinderbijslag, noch het GMI. Zij heeft in Griekenland dus geen enkel middel van bestaan.

De toegang tot huisvesting is evenmin verzekert in hoofde van verzoekster. Het HELIOSprogramma is immers afgelopen in november 2024 en uit de rapporten blijkt dat zelfs voor de daklozenopvang een geldige ADET vereist is én dat moeders met kinderen niet prioritair worden toegelaten. Verzoekster, met een minderjarig kind, valt daarom uit elk opvangmogelijkheid.

Het argument van het CGVS dat verzoekster moeiteloos toegang had tot huisvesting, waarbij ze tijdelijk een kamer huurde met hulp van derden, betekent niet dat ze beschikte over een structurele toegang tot huisvesting, maar slechts tijdelijk dakloosheid kon vermijden, dankzij informele hulp. Het CGVS verwijst naar de gehuurde kamers, ware het kamers die zij opnieuw en onmiddellijk opnieuw zou kunnen huren. Deze conclusie is speculatief en niet reëel: zij huurde deze kamer niet alleen, maar met haar schoonzus (wiens asielerzoek werd ingewilligd) en deelde met haar de kosten (NPO p.8). Overigens werd deze gefinancierd in hoofde van verzoekster door verschillende verwanten (NPO p.8).

Door het vervallen van de ADET, die rechtstreekse het gevolg is van de trage behandeling van het CGVS, is verzoeksters positie in Griekenland dus ongunstiger dan mocht zij nog wel over een geldige ADET beschikken.

Dat zij in theorie nog over een beschermingsstatus beschikt in Griekenland, ontslaat het CGVS niet van enig onderzoek naar haar de effectieve bescherming die zij in Griekenland zou kunnen inroepen. Het CGVS verwijst in deze naar algemene informatie en komt tot de ongefundeerde conclusie dat verzoekster niet zal terechtkomen in een situatie van extreme materiële deprivatie. Uit de verklaringen van verzoekster, die getoetst werden aan de algemene landenrapporten aangaande Griekenland, moet echter weerhouden 34 worden dat zeer concreet aangetoond wordt dat zij bij terugkeer naar Griekenland terechtkomt in een situatie van extreme materiële deprivatie, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en een negatief gevolg heeft voor haar fysieke en mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid."

Vervolgens gaat het verzoekschrift in op de beschikbaarheid van organisaties (B.), waarbij uitgebreid verwezen wordt naar (landen)informatie inzake de situatie in Griekenland.

Verder wordt in het verzoekschrift een uiteenzetting gegeven over de bewijslast en de toepassing van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest (C.). Hierbij wordt verwezen naar vaste rechtspraak van het EHRM aangaande artikel 3 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat zij *in casu* heeft voldaan aan haar initiële bewijslast om een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken door haar verklaringen aangaande het gebrek aan inkomen en de toegang tot werk wegens de zorg voor haar kind, het vervallen van haar ADET en de afwezigheid van een sociaal netwerk in Griekenland. Haar verklaringen worden onderbouwd door objectieve en actuele landeninformatie. Verzoekster bekritiseert de beoordeling van het CGVS. Volgens verzoekster is een loutere algemene verwijzing naar het feit dat niet elke erkende vluchteling in Griekenland het geschetste risico loopt geen individuele beoordeling. Volgens verzoekster heeft het CGVS in het verlengde daarvan de landenrapporten niet concreet toegepast op haar situatie (vertragingen van de ADET-verlengingen en de sociale uitsluiting die daarmee gepaard gaat), noch heeft het CGVS rekening gehouden met het verval van de ADET, wat *in se* te wijten was aan de trage behandeling van het CGVS zelf.

In een derde middel laat verzoekster gelden dat verweerder de volgende rechtsbepalingen en -beginselen geschonden heeft:

- Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 57/6 § 3, 3° en § 3, 3e alinea van de Vreemdelingenwet;
- De materiële motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;

- Het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“Uit voorgaande blijkt dat verwerende partij niet bij machte was om een beslissing “nietontvankelijk” te nemen, waardoor verwerende partij het verzoek ten gronde had moeten onderzoeken. In dat verband wenst verzoeker te verwijzen naar het arrest C-753/22 van 18 juni 2024 gewezen door het Hof van Justitie (QY t. Duitsland) volgens hetwelk verwerende partij niet gebonden is door de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus in een andere EU-lidstaat. [...]

In concreto is verzoekster uit Gaza afkomstig, wat niet betwist wordt door het CGVS. Dit wordt bewezen door haar Palestijns paspoort, haar Palestijnse identiteitskaart, haar Palestijnse huwelijksakte en het Palestijns paspoort van haar zoon, N..

[verwijzingen naar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook naar de situatie in Gaza, beschikkingen van het Internationaal Gerechtshof en rechtspraak van de Raad]

Omdat het voorzienbaar is dat verzoekster bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van extreme materiële deprivatie, die hem om redenen buiten haar wil om, niet in staat stellen om te voorzien in zijn basisbehoeften, wat een ernstige aantasting van haar menswaardigheid uitmaakt. Het verzoek van verzoekster had daarom niet onontvankelijk verklaard moeten worden, maar ten gronde en dus ook in het licht van de situatie in Gaza, beoordeeld moeten worden. Gelet op bovenstaande en op de algemene situatie in Gaza, staat de nood om internationale bescherming in België vast.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“2. “Verslag feitenonderzoek naar statushouders”, gepubliceerd door het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024

3. “Refugee Support Aegean, “Recognised refugees 2025 – access to documents and socio-economic rights”, maart 2025”

4. “Country report: Greece – Update September 2025, gepubliceerd door AIDA”

5. Brochure HELIOS+

6. Beschikking ICJ van 26.01.2024

7. Beschikking ICJ van 28.03.2024

8. Beschikking ICJ van 24.05.2024”.

2.3. Bij aanvullende nota van 12 mei 2026 brengt verweerder middels URL-verwijzingen (landen)informatie inzake Griekenland bij.

2.4. Bij aanvullende nota van 21 mei 2026 brengt verweerder de toegankelijke weblink bij van het rapport *“COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et d’un AMKA van 31 maart 2026”*, aangezien de link naar dit rapport in de vorige aanvullende nota niet meer toegankelijk is.

2.5. Verzoekster legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer, waarin zij middels URL verwijst naar informatie inzake de situatie in Griekenland en waarbij zij volgende stukken voegt:

“9. Mailverkeer met de Griekse ambassade aangaande de vernieuwing van de ADET

10. RSA, “Recognised refugee statistics in Greece in 2025”, maart 2026”.

2.6. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer, waarin zij middels URL verwijst naar (landen)informatie en waarbij zij het volgend stuk voegt:

“1. Beslissing van de CGVS ERKENNING van de zoon A.”

Beoordeling

3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU.

4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Volgens de gegevens in het administratief dossier kregen verzoekster en haar zoon N. op 8 december 2021 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkregen ze er tevens verblijfsdocumenten als

statushouder. De verblijfsvergunning (ADET) van verzoekster in Griekenland is geldig tot 14 december 2024 (administratief dossier, blauwe map, aanvraag derde landen; verklaring DVZ, vraag 23; NPO, p. 6-7).

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij en/of N. actueel niet meer over een beschermingsstatus zouden beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest *Ibrahim e.a.*, punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97).

6. Verzoekster betoogt in essentie dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

7. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van *“objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten”* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

8. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoeksters concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer preciaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoekster, aan haar individueel profiel en haar vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in haar eigen basisbehoeften te voorzien.

Hierbij moet nog aan worden toegevoegd dat wat deze individuele omstandigheden verder betreft de recente wetwijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken.

Het komt verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoekster in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan haar specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft verleend, haar zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

9. Wat verzoeksters situatie betreft, dient erop gewezen dat zij een gezin vormt met haar echtgenoot Ah.Z. en haar twee minderjarige kinderen (N. en A.).

In het verzoekschrift wordt gewezen op het beginsel van het hoger belang van het kind. Dit principe is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

De Raad herneemt dat aan zowel verzoekster als aan haar minderjarige zoon N. de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland en dat niet is aangetoond dat zij op heden niet meer over deze beschermingsstatus beschikken. Evenwel dient vastgesteld dat hun respectievelijke verblijfsvergunningen (ADET) op heden vervallen zijn.

Daarnaast dient opgemerkt dat de echtgenoot van verzoekster, Ah.Z., geen beschermingsstatus, noch een verblijfstitel heeft in Griekenland. Verzoeksters echtgenoot diende op 23 november 2023 samen met verzoekster een verzoek om internationale bescherming in in België. Inzake zijn verzoek werd door verweerder een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 28 oktober 2025, hetgeen werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 348 472 van 11 juni 2026.

10. Verder dient vastgesteld dat verzoeksters zoon A., die geboren werd in België, evenmin beschikt over een internationale beschermingsstatus in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat in hoofde van A. een afzonderlijke beslissing zal worden genomen door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de situatie van de minderjarige kinderen bij terugkeer naar Griekenland afdoende werd onderzocht. Bovendien blijkt niet dat rekening werd gehouden met de feiten eigen aan de situatie van A., waaronder het gegeven dat hij geen bescherming of verblijfstitel heeft in Griekenland.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer, waarbij de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen wordt gevoegd dat A. op 21 mei 2026 in kennis gesteld wordt gesteld dat hij wordt erkend als vluchteling.

Dit vormt een nieuw essentieel gegeven waarmee geen rekening kon worden gehouden tijdens een essentiële fase van het onderzoek.

11. Te dezen dient rekening te worden gehouden met de volgende elementen:

- de actuele en nieuwe landeninformatie die bevestigt dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder moeilijk is, mede omwille van een evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland en met name de bureaucratische moeilijkheden waarmee terugkerende statushouders

kunnen worden geconfronteerd om een ADET, waarvan de geldigheidsduur is verstreken, te verlengen, hun AFM aan te vragen of te actualiseren en een AMKA te verkrijgen en/of te (her)activeren, rekening houdend met de nieuwe AMKA-verordening,

- het gegeven dat de respectievelijke Griekse verblijfsvergunningen van verzoekster en haar zoon N. zijn vervallen en verzoekster niet in het bezit is van een (actieve) AMKA of een (geactualiseerde) AFM,
- de administratieve obstakels waarmee verzoekster kan worden geconfronteerd, zoals de lange wachtperiode bij het verlengen van zijn Griekse verblijfsdocument en het gebrek aan toegang tot haar rechten en voordelen als statushouder, zoals deze voortvloeien uit de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU, met name de toegang tot reguliere gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale voorzieningen, zonder een geldig verblijfsdocument,
- het feit dat verzoekster een gezin vormt met haar echtgenoot, die geen beschermingsstatus noch een verblijfstitel heeft in Griekenland, en haar twee minderjarige kinderen die nog zeer jong zijn, hetgeen op zich een bijzondere kwetsbaarheid inhoudt,
- het gegeven dat verzoeksters zoon A. op 21 mei 2026 - daags voor de terechtzitting - in België de vluchtelingenstatus heeft gekregen en dat A. geen internationale beschermingsstatus, noch een verblijfstitel in Griekenland heeft,
- het feit dat in de huidige stand van zaken niet afdoende kan worden vastgesteld dat verzoekster, die Griekenland eind 2022 heeft verlaten, actueel over afdoende middelen, of een netwerk of andere ondersteuning beschikt om de mogelijk lange wachtperiode voor de verlenging van haar verblijfsvergunning te overbruggen en het hoofd te bieden aan de moeilijkheden voor zichzelf en haar twee jonge minderjarige kinderen bij terugkeer wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, onderwijs en gezondheidszorg in de periode nodig om de vereiste documenten daartoe te bekomen en haar ADET te verlengen (verzoekster wordt (financieel) ondersteund door haar familieleden in België, maar heeft geen contact met personen in Griekenland, noch beschikt ze er over een netwerk - NPO, p. 8-10).

Gelet op de voorgaande elementen, in het bijzonder dat verzoeksters ADET is vervallen, zij twee jonge minderjarige kinderen heeft, de ADET van haar oudste zoon N. eveneens is vervallen en haar jongste zoon A. als vluchteling werd erkend in België, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek door de beslissingsautoriteit aangewezen.

11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Kosten

12. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS